

Megemlékezés az ICRC elnöki tisztségét 1987–1999 között betöltő Cornelio Sommarugáról

A Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága elnöki tisztségét 1987 és 1999 között betöltő Cornelio Sommaruga életének 91. évében 2024. február 18-án, szombaton Genfben elhunyt.

Cornelio Sommaruga a hidegháború végét követő nagy geopolitikai változások idején állt az ICRC élén. Karizmatikus ember volt, aki modernizálta az ICRC-t az új típusú konfliktusok és fegyveres erőszak miatt kialakult humanitárius helyzethez igazodva, és reagálva az öbölháború, valamint a balkáni, csecsenföldi, szomáliai és ruandai konfliktusok humanitárius következményeire.

Cornelio Sommaruga elkötelezettségéről és kivételes személyiségéről volt ismert. A háború áldozatainak hangját tolmácsolta a kormányok felé, erősítette a nemzetközi humanitárius jog eszközeit, és kiállt a semleges, pártatlan és független humanitárius fellépés mellett. Mindezek ékes példája a gyalogsági taposóaknak betiltása melletti elkötelezettsége. Az ICRC sebészeinek a taposóaknak által okozott csonkításokról és elmondhatatlan szenvedésről szóló tanúvallomásai által megbotránkoztatva úgy döntött, hogy 1994-ben nyilvános felhívást tesz közzé ezen fegyverek teljes betiltásáért. Felhívását az ICRC történetében először nyilvános kampány követte. Az 1997. évi Ottawai Egyezmény elfogadásával az általa előterjesztett javaslatok hozzájárultak a háborús áldozatok védelmének fokozásához.

A hidegháború végén egyesek megkérdőjelezték a semleges, pártatlan és független humanitárius fellépés fenntartásának szükségességét. Cornelio Sommaruga védelmébe vette a Nemzetközi Vöröskereszt és Vörösfélhold Mozgalom ezen alapelveinek tiszteletben tartását és alkalmazását. Ezek az elvek fontosabbak napjainkban, mint valaha, ha konfliktushelyzetekben akarunk fellépni, és semleges közvetítőként akarunk szolgálni.

Mélyen meggyőződéssel hitt az ICRC mozgalmon belüli szerepének fontosságában, ezt a terepen, a konfliktusok közepette és a harcoló felekkel folytatott párbeszédben is hangoztatta. 1992-ben Cornelio Sommaruga volt az egyik első vezető, aki felhívta a világ figyelmét a bosznia-hercegovinai internálótáborokra, 1994-ben pedig az elsők között kongatta meg a vészharangot a ruandai lakosság egyes csoportjai elleni célzott, szisztematikus támadásokkal kapcsolatban.

Nagy erőfeszítéseket tett a humanitárius közösség és a genfi nemzetközi álláspont támogatására. A szervezeten belüli munkában különös figyelmet szentelt az ICRC átalakításának és a munkatársak előmenetelének. A munkatársak száma az elnöksége kezdetén fennálló 3500 főről az elnökség végére 10.000 küldöttre emelkedett. Míg korábban

mindegyikük svájci volt, Sommaruga vezetése alatt egyre több nemzetből, különféle háttérrel érkeztek alkalmazottak.

Cornelio Sommarugát mélyen megrázta az ICRC munkatársainak meggyilkolása; 1996-ban hat munkatársát öltek meg Csecsenföldön, hármat pedig Burundiban. A humanitárius szervezetek munkatársainak megfelelő védelme és a polgári lakosság elérésének javítása érdekében Cornelio Sommaruga még inkább elkötelezte magát a konfliktusokban részt vevő felekkel - mind a kormányokkal, mind a nem állami fegyveres csoportokkal - folytatott párbeszéd mellett.

Mint mondta, „a humanitárius segítségnyújtás célja nemcsak az, hogy megoldjuk az azonnali szükségleteket, de vissza kell adnunk az embereknek a reményt is”.

Cornelio Sommaruga értékes örökséget hagyott ránk, amelyet meg kell őriznünk és ápolnunk kell a mai humanitárius kihívásokkal szemben is.